

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 23, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2843](#) 21-10-2025

Werkneemster die niet in dienst is getreden bij doorstarter doet geslaagd beroep op derdenbeding

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2024:2297](#) 03-12-2024

Accountants aansprakelijk voor schade wegens schending zorgplicht

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:6113](#) 15-10-2025

Collegiaal, maar gematigd aansprakelijke bestuurder

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:18947](#) 15-10-2025

Pluraliteit van schuldeisers

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11822](#) 10-10-2025

Vernietiging ontslag op staande voet en toewijzing loonvordering vanaf faillissementsdatum

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:10229](#) 10-10-2025

Afwijzing verzoek tot verzekerde inbewaringstelling ex artikel 87 Fw

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:18732](#) 30-09-2025

Geen baten, geen faillissement: turboliquidatie houdt stand

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:7240](#) 19-09-2025

Verzoek tot verkorting WSNP-termijn slaagt niet; termijn verlengd tot drieënhalf jaar

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:8971](#) 01-09-2025

WHOA. Afwijzing verzoek tot (groeps)afkoelingsperiode

RECHTSPRAAK

Verzoek tot verkorting WSNP-termijn slaagt niet; termijn verlengd tot drieënhalf jaar

Een faillissement wordt omgezet in de schuldsanering. Het verzoek tot verkorting van de looptijd, omdat tijdens het faillissement al is afgedragen, wordt afgewezen. In plaats daarvan oordeelt de rechtbank juist dat een langere termijn gerechtvaardigd is vanwege de totale omvang van de schuldenlast (meer dan € 71 miljoen) en het feit dat deze schuldenlast voor een groot deel bestaat uit een vordering uit hoofde van onbehoorlijk bestuur.

In deze procedure diende de rechtbank Amsterdam zich te buigen over een omzettingsverzoek ex artikel 15b Fw. Verzoeker is de bestuurder van een aantal reeds eerder gefailleerde besloten vennootschappen. De curator in de faillissementen van deze groep vennootschappen heeft verzoeker aansprakelijk gesteld voor het boedeltekort in die faillissementen vanwege kennelijk onbehoorlijk bestuur. Verzoeker is door de rechtbank Midden-Nederland op vordering van de curator veroordeeld tot betaling van het boedeltekort. In het faillissement van verzoeker is daarom een vordering ingediend van circa € 57 miljoen. In totaal is er voor een bedrag van meer dan € 71 miljoen aan vorderingen ingediend.

Verzoeker heeft tijdens de mondelinge behandeling van zijn verzoek verklaard dat hij de verplichtingen die volgen uit de WSNP zal nakomen. Een mogelijk beletsel daarbij is dat hij veel tijd doorbrengt in het buitenland. Maar omdat verzoeker ter zitting heeft toegezegd zich (weer) in Nederland te vestigen, is dat mogelijke beletsel wat de rechtbank betreft weggenomen.

Voor wat betreft de vraag of verzoeker te goeder trouw is geweest ten aanzien van het ontstaan of het onbetaald laten van zijn schulden, geldt dat de vorderingen die voortvloeien uit de faillissementen van de besloten vennootschappen waarvan hij bestuurder was, aan te merken zijn als schulden te kwader trouw. Maar omdat die zijn ontstaan in 2016 en 2017, vallen ze buiten de termijn van drie jaar zoals genoemd in artikel 288 lid 1 onder b Fw. Daarom

concludeert de rechtbank dat aan artikel 288 lid 1 Fw is voldaan.

Verzoeker heeft verzocht om de ingangsdatum van de beoogde WSNP-regeling te vervroegen nu hij ten minste 22 maanden conform een VTLB-berekening heeft afgedragen aan de boedel. Hij beroept zich op artikel 349a lid 1 Fw en onder a van de Recofa-richtlijnen voor schuldsaneringsregelingen. Daarmee zou verzoeker bij een omzetting direct klaar zijn met de WSNP-regeling, nu de reguliere termijn voor een WSNP-regeling in 2023 is teruggebracht naar 18 maanden.

De vraag die voorligt, is of de afdracht in faillissement gelijkgesteld kan worden aan een afdracht gedurende een buitengerechtelijke schuldregeling. Voor dat laatste geldt namelijk dat de WSNP-termijn kan worden ingekort door als aanvangsdatum van de regeling aan te merken de datum waarop de schuldenaar is begonnen met afdragen. Deze vraag heeft al vaker gespeeld bij omzettingsverzoeken en er is tot nog toe wisselend geoordeeld. In een omzettingsprocedure heeft het Hof 's-Hertogenbosch inmiddels een prejudiciële vraag gesteld aan de Hoge Raad over dit punt. Daarop is nog niet beslist en een beantwoording ligt nog niet in het verschiet. De rechtbank ziet daarom geen aanleiding om vooruitlopend op de beantwoording van de prejudiciële vraag af te wijken van de lijn die het meest wordt gevolgd: namelijk dat van een verkorting géén sprake kan zijn.

De rechtbank oordeelt vervolgens dat, gezien de vorderingen uit hoofde van onbehoorlijk bestuur aan het adres van verzoeker en de totale omvang van de schuldenlast, juist een langere termijn gerechtvaardigd is. Zonder toelichting wordt de termijn daarom vastgesteld op drieënhalf jaar.

W.T.N. Vlasveld, november 2025

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 19-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:7240

Zaaknummer: C/13/22/82/82-F

Rechters: A.E. de Vos

Advocaten: H. Reitsma

Wetsartikelen: 15b Fw, 288 Fw en 349a Fw

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek tot verzekerde inbewaringstelling ex artikel 87 Fw

Inbewaringstelling wordt (op dit moment) geacht een te zwaar en ongeschikt middel te zijn, omdat het zeer de vraag is of gefailleerde in staat is om zelfstandig de gevraagde informatie te verstrekken.

Onderhavige uitspraak betreft een voordracht van de rechter-commissaris in een faillissement, tot het op grond van artikel 87 Fw in verzekerde bewaring stellen van de gefailleerde. De curator en de rechter-commissaris zijn van oordeel dat gefailleerde niet de gewenste informatie verstrekt en onvoldoende medewerking verleent aan de behandeling van het faillissement.

Gefailleerde is een natuurlijk persoon die vennoot is geweest van een v.o.f. De curator krijgt van hem niet de gewenste informatie en medewerking die nodig is voor de afwikkeling van het faillissement. De door de curator benodigde informatie en medewerking ziet op het omleiden van omzet, de reden en bestemming van contante geldopnames, een debiteurenlijst alsmede de onderliggende documenten, de vraag of het bedrijfspand door de vader van gefailleerde is ingebracht in de v.o.f. en uitleg over onttrokken bedrijfsmiddelen van de v.o.f.

De curator heeft meerdere pogingen ondernomen om de gefailleerde te bewegen tot medewerking, maar die hebben niet tot resultaat geleid. Bovendien is gefailleerde niet verschenen bij het faillissementsverhoor waarvoor hij door de rechter-commissaris was opgeroepen. Gelet hierop zijn de curator en de rechter-commissaris van mening dat gefailleerde onvoldoende voldoet aan zijn verplichtingen die de wet (art. 105 Fw) hem in verband met het faillissement oplegt. De curator kan op deze wijze zijn taak niet voldoende uitoefenen, waardoor hij de afwikkeling van het faillissement niet voortvarend ter hand kan nemen.

De rechtbank volgt deze redenering niet. Uit de ter zitting gegeven verklaringen blijkt namelijk dat de gefailleerde erkent dat hij tot op heden niet optimaal heeft meegewerkt, maar dat hij nu wel bereid is om – voor zover mogelijk – die medewerking te verlenen. Daarbij merkt de

rechtbank op dat het zeer de vraag is of gefailleerde in staat is om zelfstandig (zonder enige vorm van (juridische) bijstand) de gevraagde informatie te verstrekken. Om deze reden acht de rechtbank het middel van verzekerde inbewaringstelling, dat gezien moet worden als een 'ultimum remedium', op dit moment niet alleen te zwaar, maar ook niet geschikt. Volgens de rechtbank zou een inbewaringstelling in dit geval niet leiden tot datgene waarvoor het is bedoeld. Het verzoek daartoe wordt daarom afgewezen.

De rechtbank merkt uitdrukkelijk op dat de afwijzing van het verzoek tot inbewaringstelling niet betekent dat gefailleerde is vrijgesteld van iedere verplichting tot het verlenen van medewerking. Op grond van artikel 105 Fw is en blijft gefailleerde verplicht om zo dikwijls als daarom wordt gevraagd door (onder andere) de curator, te verschijnen en alle inlichtingen te verschaffen. Van gefailleerde wordt nog altijd verwacht dat hij naar beste vermogen zal meewerken aan de verdere afwikkeling van het faillissement, dat hij daarvoor bereikbaar is voor de curator, dat hij uit eigen initiatief de curator op de hoogte stelt van zijn verblijfplaats en de curator in het bezit stelt van documenten waarnaar de curator gevraagd heeft, en waarover hij alsnog de beschikking heeft gekregen. Ook mag van hem verlangd worden dat, als hij externe hulp nodig heeft om aan zijn verplichtingen te voldoen, hij die hulp zoekt.

K.C.S. Meekes, november 2025

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 10-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:10229

Zaaknummer: C/03/343481 / HA RK 25-106

Rechters: J.J. Verhoeven, I.M. Etman en E.J.M. Driessen

Wetsartikelen: 87 Fw

RECHTSPRAAK

WHOA. Afwijzing verzoek tot (groeps)afkoelingsperiode

Een verzoek tot afkondiging van een groepsafkoelingsperiode staat uitsluitend open voor de hoofdschuldenaar en per vennootschap is niet voldaan aan de vereisten van artikel 376 lid 4 Fw.

Inleiding

In onderhavige WHOA-procedure wordt door een aantal besloten vennootschappen ('de verzoeksters') verzocht om afkondiging van een afkoelingsperiode. Ten aanzien van een aan de verzoeksters gelieerde vennootschap ('de gelieerde vennootschap'), die geen deel uitmaakt van onderhavige procedure, is eerder een afkoelingsperiode afgekondigd (INS 2025-0216). De schuldenlast van de verzoeksters bestaat nagenoeg uit een vordering van één schuldeiser ('de schuldeiser'). In de kern strekt het onderhavige afkoelingsverzoek ertoe om een groepsakkoord, dat door de gelieerde vennootschap zal worden aangeboden, mogelijk te maken.

Beoordeling

De rechtbank stelt allereerst vast dat het niet aan de verzoeksters, maar uitsluitend aan de gelieerde vennootschap is om een groepsafkoelingsperiode te verzoeken. Om die reden toetst de rechtbank per vennootschap of aan de vereisten van artikel 376 lid 4 Fw is voldaan. Ten aanzien van drie vennootschappen ontbreekt de noodzaak voor een afkoelingsperiode, omdat van beslag of dreigende verhaalsmaatregelen geen sprake is. Daarnaast oordeelt de rechtbank dat een afkoelingsperiode niet in het belang is van de gezamenlijke schuldeisers, in feite het belang van de schuldeiser, omdat de verzoeksters onvoldoende hebben onderbouwd dat zij aan hun lopende verplichtingen kunnen voldoen. Het standpunt van de verzoeksters dat de lopende verplichtingen zullen worden voldaan uit de opbrengsten van de door de gelieerde vennootschap gedreven onderneming is onvoldoende onderbouwd. Het verzoek wordt afgewezen.

E. Dogan, november 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 01-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:8971

Zaaknummer: 45598o FT RK 25-774

Rechters: S. Boot, R.P. van Eerde en P.J. Neijt

Advocaten: M.J.H. Vermeeren en G. Sengers

Wetsartikelen: 376 lid 4 Fw

RECHTSPRAAK

Pluraliteit van schuldeisers

Verzoeksters vragen het faillissement aan van een aannemer. Zij hebben één vordering op de aannemer, maar toch is sprake van pluraliteit van schuldeisers: de vordering is van rechtswege gesplitst op grond van artikel 6:15 BW. De rechtbank spreekt faillissement uit.

Twee personen hebben een aannemer ingeschakeld om voor de ene persoon een bed & breakfast te realiseren en voor de ander een werkruimte. Nadat een geschil is ontstaan wordt de aannemer in rechte veroordeeld tot betaling van (afgerond) € 162.384 aan deze personen. Omdat de aannemer deze vordering niet betaalt, vragen zij het faillissement van de aannemer aan.

De aannemer voert verweer door onder meer te stellen dat er sprake is van één schuldeiser met één vordering en dus dat er geen sprake is van pluraliteit van schuldeisers. De rechtbank gaat daar niet in mee. Om te beginnen stelt de rechtbank vast dat er sprake is van twee opdrachtgevers (en dus schuldeisers): beide personen hebben ieder een eigen opdracht verstrekt, hebben ieder een afzonderlijk deel van de opdrachtsom betaald en zijn afzonderlijke eiseressen in het veroordelend vonnis.

Vervolgens komt de rechtbank tot het oordeel dat er eveneens sprake is van meerdere vorderingen. Het totale vorderingsrecht van € 162.384 komt dan wel toe aan de twee personen gezamenlijk, deze vordering is op grond van artikel 6:15 BW van rechtswege gesplitst. De rechtbank oordeelt dat er sprake is van pluraliteit van schuldeisers en verklaart de aannemer in staat van faillissement.

S.J. van den Boogert, november 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 15-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:18947

Zaaknummer: C/09/690162 / FT RK 25/678

Rechters: L. Mundt

Advocaten: S.K. Tuithof

Wetsartikelen: 1 Fw en 6:15 BW

RECHTSPRAAK

Accountants aansprakelijk voor schade wegens schending zorgplicht

Accountants zijn aansprakelijk voor de schade van de bestuurders, omdat zij in hun rapport de term ‘contractwaarde’ verkeerd gebruikten en nalieten in te grijpen toen zij merkten dat de curator het rapport foutief inzette in een procedure tegen de bestuurders.

Digital Exposure Systems B.V. ('DES') verhuurde LED-banners aan voetbalclubs. In 2009 zijn verschillende activa en passiva van DES, waaronder de verhuurcontracten met Willem II en Vitesse, voor € 2.659,09 overgedragen aan SportLED Nederland B.V. ('SportLED'), een vennootschap van een van de bestuurders. In 2013 is DES failliet verklaard. De curator van DES overweegt de transactie te vernietigen en de bestuurders uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid in rechte te betrekken. In dat kader verzoekt de curator accountants van het kantoor Alsberg Accountants & Adviseurs B.V. ('Alsberg') om de administratie van DES op een aantal punten te onderzoeken en daarover te rapporteren. In haar rapport ('het Alsberg-rapport') heeft Alsberg de (te verwachten) kasstroom met betrekking tot de verhuurcontracten vastgesteld. In het Alsberg-rapport schrijft zij echter dat de *contractwaarde* van deze verhuurcontracten, na aftrek van kosten en afschrijvingen, € 805.355 bedraagt.

De curator start vervolgens een procedure tegen de bestuurders van DES en SportLED. Daarbij gebruikt hij het Alsberg-rapport om de geleden schade te onderbouwen. Tijdens de procedure verzoekt de curator Alsberg nog om op een aantal pagina's van de conclusie van antwoord van de bestuurders te reageren. De rechtbank veroordeelt de bestuurders uiteindelijk hoofdelijk tot het betalen van een schadevergoeding aan de curator van € 805.355.

De bestuurders komen in hoger beroep tegen dit vonnis en laten daarbij een memo maken door een eigen deskundige over de waarde van de verhuurcontracten. Die deskundige stelt vast dat de verhuurcontracten een negatieve contante waarde hebben. Het hof vernietigt dan ook het vonnis van de rechtbank, omdat niet is komen vast te staan dat de activa van DES voor een te laag bedrag zijn verkocht.

De bestuurders dienen ondertussen een tuchtklacht in bij de Accountantskamer tegen Alsberg, die geground wordt verklaard. In de onderhavige procedure vorderen de bestuurders en SportLED vervolgens een verklaring voor recht dat Alsberg onrechtmatig heeft gehandeld jegens hen, en een schadevergoeding voor de verweerkosten en bijstand van circa € 450.000 en gederfde winst bij SportLED van € 1.000.000. De rechtbank wijst de vorderingen grotendeels toe.

Alsberg komt tegen dit vonnis in hoger beroep. Het hof oordeelt, net als de rechtbank, dat Alsberg haar zorgplicht als accountant heeft geschonden, en daarmee onrechtmatig heeft gehandeld. Zij heeft namelijk in het Alsberg-rapport de indruk gewekt dat zij de waarde van de verhuurcontracten heeft vastgesteld, door gebruik te maken van het begrip *contractwaarde*. Daarbij heeft Alsberg niet ingegrepen toen zij doorkreeg dat de curator het Alsberg-rapport in de procedure tegen de bestuurders en SportLED gebruikte en er daarbij foutief van uitging dat Alsberg de contractwaarde van de verhuurcontracten had vastgesteld.

Het hof wijst de schadevergoeding voor de verweerkosten grotendeels toe. Een aantal kosten is echter onvoldoende onderbouwd, aldus het hof. Ook de gederfde winst wordt niet toegewezen omdat volgens het hof niet kan worden vastgesteld dat SportLED deze winst daadwerkelijk heeft misgelopen door het handelen van Alsberg. Het hof veroordeelt Alsberg uiteindelijk tot betaling van circa € 320.575.

S. Zonneveld, november 2025

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 03-12-2024

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2024:2297

Zaaknummer: 200.315.409/01

Rechters: M.P.J. Ruijpers, H.J.M. Burg en F.M.A. Potter

Advocaten: J.S. van Daal en J.H. van der Weide

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Vernietiging ontslag op staande voet en toewijzing loonvordering vanaf faillissementsdatum

De kantonrechter vernietigt het ontslag op staande voet van een werknemster van Ohm Y B.V. ('Ohm Y') en veroordeelt de werkgever tot betaling van loon vanaf de datum van het faillissement.

De werknemster werkte bij Ohm Y op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Op 7 april 2025 ontving zij van haar werkgever een e-mail waarin stond dat zij sinds 18 maart 2025 zonder bericht niet meer op het werk was verschenen en dat de arbeidsovereenkomst daarom als beëindigd werd beschouwd wegens werkweigering. De werknemster beschouwde dit bericht als een ontslag op staande voet en verzocht de rechtbank om vernietiging van het ontslag, betaling van achterstallig loon met vakantiegeld, wettelijke verhoging en rente en afdracht van pensioenpremies.

Ohm Y werd tijdens de procedure, op 2 september 2025, failliet verklaard. De curator liet weten de procedure niet over te nemen. Omdat Ohm Y verder niet heeft gereageerd, gaat de kantonrechter uit van de lezing van de werknemster: de e-mail van 7 april 2025 moet worden aangemerkt als een ontslag op staande voet. De kantonrechter oordeelt dat voor dit ontslag geen dringende reden bestond. Niet is gebleken dat de werknemster heeft geweigerd om te werken. Daarom wordt de opzegging van de arbeidsovereenkomst vernietigd op grond van de artikelen 7:681 lid 1 onder a en 7:671 BW.

Omdat het loon vanaf de faillissementsdatum een boedelschuld vormt conform artikel 40 lid 2 Fw, wordt Ohm Y veroordeeld tot betaling van het loon vanaf de faillissementsdatum. De wettelijke verhoging en rente worden toegewezen.

De overige loonvorderingen van de werknemster komen erop neer dat Ohm Y wordt veroordeeld om iets te betalen vanuit de failliete boedel. De procedure is ten aanzien van die verzoeken van rechtswege geschorst op grond van artikel 29 Fw. Deze vorderingen kunnen uitsluitend ter verificatie bij de curator worden ingediend.

N. Gamliël, november 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 10-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11822

Zaaknummer: 11681633 VZ VERZ 25-3186

Rechters: A.M. van Kalmthout

Advocaten: M. Degelink

Wetsartikelen: 130 Rv, 283 Rv, 28 Fw, 29 Fw, 40 Fw, 7:677 BW, 7:678 BW en 7:681 BW

RECHTSPRAAK

Collegiaal, maar gematigd aansprakelijke bestuurder

Beide bestuurders van het failliete Dock 25 zijn hoofdelijk aansprakelijk voor het faillissementstekort, wegens schending administratieplicht. Wegens het collegialiteitsbeginsel kan de verschenen bestuurder zich niet disculperen. Het beroep op matiging slaagt wel. Bovendien kan de bestuurder regres nemen op zijn medebestuurder, zo blijkt uit de vrijwaringszaak.

In deze uitspraak van de rechtbank Overijssel staat de vraag centraal of de bestuurders van het failliete Dock 25 hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het faillissementstekort wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur. Voor de leesbaarheid worden de bestuurders aangeduid als bestuurder [B] en [C]. Dock 25 is in februari 2021 opgericht en hield zich bezig met het bouwen van luxe woonboten. Bestuurder [C] is via zijn persoonlijke holding bestuurder geweest van februari 2021 tot april 2022. Dock 25 is bij vonnis van 23 november 2022 failliet verklaard.

De curator van Dock 25 stelt beide bestuurders hoofdelijk aansprakelijk voor het faillissementstekort begroot op € 554.757,35, wegens schending van de administratieplicht ex artikel 2:248 lid 2 jo. 2:10 BW. Daarbij heeft de curator betaling gevorderd van een voorschot van het faillissementstekort ter hoogte van € 400.000 én een bestuursverbod op grond van artikel 106a Fw voor beide bestuurders. Bestuurder [B] verschijnt niet in de procedure, bestuurder [C] voert gemotiveerd verweer.

Volgens het oordeel van de rechtbank is er sprake geweest van kennelijk onbehoorlijk bestuur in de periode dat ook Bestuurder [C] in functie was. Gebleken is dat Bestuurder [B] onttrekkingen heeft gedaan, waardoor niet is voldaan aan de administratieplicht. Zo blijkt een groot deel van de bankmutaties onverantwoord, is een bedrag van € 397.957,61 doorgesluisd naar een dochtervennootschap van de persoonlijk holding van bestuurder [B] en heeft bestuurder [B] in privé geld onttrokken van Dock 25.

Bestuurder [C] heeft gemotiveerd verweer gevoerd. Bestuurder [C] betwist dat er sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur en dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement van

Dock 25 is. De rechtbank volgt bestuurder [C] niet in zijn verweer en oordeelt dat in de periode dat bestuurder [C] bestuurder was, bestuurder [B] grote bedragen heeft onttrokken aan Dock 25 en dat de administratie over die periode niet volledig is. Aangezien er geen sprake is van een onbelangrijk verzuim, staat vast dat er sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur van het voltallige bestuur wegens schending van de administratieplicht. Bestuurder [C] stelt nog dat de financiële problemen pas zijn ontstaan nadat hij is afgetreden. De rechtbank oordeelt dat met deze stelling geen afbreuk kan worden gedaan aan het rechtsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW, aangezien het financieel wanbeleid van een bestuurder, de onbehoorlijke taakvervulling van het gehele bestuur met zich meebrengt. Het collegialiteitsbeginsel staat voorop.

Bestuurder [C] doet vervolgens een beroep op disculpatie als bedoeld in artikel 2:248 lid 3 BW. Binnen het bestuur van Dock 25 was er namelijk sprake van een interne taakverdeling op basis van onderling gemaakte afspraken en wederzijds vertrouwen, waarbij bestuurder [B] voornamelijk belast was met verrichten van de gehele administratie en projectmanagement. Toen bestuurder [C] bekend werd met het feit dat bestuurder [B] diverse facturen onbetaald liet, heeft bestuurder [C] om opheldering gevraagd. Dit heeft hij nooit gekregen. Mede hierdoor is hij afgetreden als bestuurder. De rechtbank oordeelt dat het bestuur in beginsel collectief verantwoordelijk is voor een behoorlijke taakvervulling en dat een beroep op disculpatie slechts bij hoge uitzondering mogelijk is. In het onderhavige geval kan bestuurder [C] zich op basis van de aangevoerde feiten en omstandigheden niet disculperen. De reden hiervoor is dat bestuurder [C] niet een voldoende actieve houding heeft aangenomen om de gevolgen van het onbehoorlijk bestuur af te wenden. Zo heeft hij onvoldoende verscherpt toezicht gehouden op de financiële gang van zaken. Op basis van het collegialiteitsbeginsel mocht dit wel van hem worden verwacht. Bestuurder [C] heeft niet tijdig en adequaat ingegrepen toen hij financiële discrepanties heeft opgemerkt.

Het beroep op matiging ex artikel 2:248 lid 4 BW van het bedrag waarvoor bestuurder [C] aansprakelijk is, wordt wel toegewezen. De rechtbank overweegt dat na het aftreden van bestuurder [C] veel meer is fout gegaan dan in de periode daarvoor, waardoor de aansprakelijkheid van bestuurder [C] gematigd wordt tot 20% van het faillissementstekort.

Gelet op het ernstige wanbestuurder door bestuurder [B] wordt het gevorderde bestuursverbod toegewezen. Het bestuursverbod voor bestuurder [C] wordt niet toegewezen. Het door de curator gevorderde voorschot op het faillissementstekort wordt ten opzichte van bestuurder [B] volledig toegewezen. Het gevorderde voorschot ten opzichte van bestuurder [C] wordt toegewezen met inachtneming van de matiging van 20%.

In de vrijwaringszaak oordeelt de rechtbank dat met inachtneming van het toegewezen beroep

op matiging voor bestuurder [C] hem een beroep op regres ex artikel 6:10 jegens bestuurder [B] toekomt voor hetgeen bestuurder [C] meer heeft voldaan aan de curator dan hem in zijn onderlinge verhouding tot bestuurder [B] aanging.

D.M.M. Detisch, november 2025

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 15-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:6113

Zaaknummer: C/o8/315130 / HA ZA 24-223

Rechters: U. van Houten

Advocaten: N.J.H. Leferink en A.J.C. van Gurp

Wetsartikelen: 2:248 BW en 6:6 BW

RECHTSPRAAK

Geen baten, geen faillissement: turboliquidatie houdt stand

Faillissementsverzoek na turboliquidatie afgewezen: geen aannemelijke baten, geen vereenzelviging, geen bestuurdersaansprakelijkheid. De bv blijft ontbonden.

Een bv die is ontbonden via turboliquidatie, kan volgens vaste rechtspraak alsnog failliet worden verklaard als summierlijk is gebleken van feiten en omstandigheden die voldoende aannemelijk maken dat er nog baten zijn en als ook aan de vereisten voor faillietverklaring is voldaan (HR 27 januari 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1631, JOR 2025/76). In dit soort zaken is het natuurlijk meestal een onbetaald gebleven schuldeiser die het faillissement aanvraagt, zo ook in onderhavige zaak. Waar het regelmatig mis gaat voor schuldeisers, is het aantonen van het bestaan van baten, wederom, zo ook in onderhavige zaak.

Het betreft een bv die in 2023 is ontbonden via turboliquidatie. Twee (volgens hen) onbetaald gebleven schuldeisers hebben de rechtbank verzocht het faillissement van deze bv uit te spreken. Zij menen dat de bv nog baten heeft en dat deze baten er ook al waren ten tijde van de turboliquidatie. De schuldeisers lijken daarbij een beroep te doen op het leerstuk van vereenzelviging. Volgens hen zouden de activiteiten van de bv na de turboliquidatie onder dezelfde bedrijfsnaam zijn voortgezet door een gelieerde vennootschap. Daarmee zou volgens de schuldeisers waarde zijn onttrokken aan de bv. Daarnaast menen de schuldeisers een bate van de bv te kunnen vinden in het feit dat de jaarrekeningen van 2017 en 2018 niet tijdig zijn ingediend, hetgeen op grond van artikel 2:248 lid 2 BW grond zou zijn voor bestuurdersaansprakelijkheid in faillissement.

Er wordt verweer gevoerd en gesteld dat er geen baten aanwezig zijn. Al eerder dit jaar heeft de rechtbank Den Haag geoordeeld dat de bv ten tijde van turboliquidatie geen baten had en dat er geen overheveling van activiteiten heeft plaatsgevonden. Bovendien wordt betwist dat sprake is van kennelijk onbehoorlijke taakvervulling in de zin van artikel 2:248 BW, als gevolg waarvan ook geen sprake zou zijn van een potentiële bate uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid in faillissement. Gewezen wordt op het zesde lid van artikel 2:248 BW, waarin staat dat een vordering wegens onbehoorlijke taakvervulling slechts kan

worden ingesteld wanneer dit zich heeft voorgedaan in de drie jaren voorafgaand aan het faillissement. De jaarrekeningen waarop de schuldeisers zich beroepen, zijn van 2017 en 2018 en vallen daarmee buiten de reikwijdte van artikel 2:248 BW.

De rechtbank wijst het verzoek tot faillietverklaring af, nu niet summierlijk is gebleken van feiten en omstandigheden die voldoende aannemelijk maken dat er nog baten zijn. De schuldeisers hebben volgens de rechtbank onvoldoende onderbouwd dat de activiteiten van de bv na haar ontbinding zijn voortgezet door een aan haar gelieerde vennootschap en dat daarmee baten aan de bv zijn onttrokken.

De rechtbank ziet ook geen grond voor het aannemen van het bestaan van een (potentiële) bate uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid. In eerder gevoerde bestuurdersaansprakelijkheidsprocedures tussen de partijen zijn alle verzoeken door de schuldeiser hiertoe afgewezen. Bovendien is het inderdaad zo dat de te laat gedeponeerde jaarrekeningen over de boekjaren 2017 en 2018 buiten de referteperiode van drie jaar vallen. Al met al blijft de bv ontbonden.

S. Renssen, november 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:18732

Zaaknummer: C/09/690783 / FT RK 25/699

Rechters: J.C.A.T. Frima

Advocaten: M. Harte en S.G.H. Nieuwendijk

Wetsartikelen: 6 Fw en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Werkneemster die niet in dienst is getreden bij doorstarter doet geslaagd beroep op derdenbeding

Een werkneemster kan een beroep doen op een derdenbeding in de koopovereenkomst tussen de curator en de doorstarter. Het in de koopovereenkomst opgenomen boetebeding laat de kernverplichting ten opzichte van de werkneemster onverlet. De doorstarter moet schadevergoeding betalen aan de werkneemster, nu haar door de doorstarter geen arbeidsovereenkomst is aangeboden in tegenstelling tot bepaling in koopovereenkomst tussen de curator en de doorstarter.

Geïntimeerde in deze zaak is een werkneemster ('werkneemster'). Appellant is een bedrijf dat na faillissement een doorstart heeft gemaakt ('doorstarter'). De werkneemster werkte sinds 2020 bij het bedrijf dat in januari failliet is verklaard. De arbeidsovereenkomst met de werkneemster is door de curator in maart 2023 opgezegd. In het faillissement is een doorstart gemaakt.

In artikel 10.1 van de koopovereenkomst tussen de doorstarter en de curator is opgenomen dat de doorstarter de werknemers eenzelfde of betere arbeidsvoorwaarden geeft. In de overeenkomst is opgenomen dat dit beding gezien moet worden als een derdenbeding in de zin van artikel 6:253 BW. Een leuk detail is dat wanneer de doorstarter dit niet doet de doorstarter € 5.000 per werknemer aan boete aan een lokaal goed doel moet betalen, zoals bijvoorbeeld de voedselbank.

De doorstarter heeft aan de werkneemster geen nieuw arbeidscontract aangeboden. De werkneemster heeft in eerste aanleg schadevergoeding gevorderd wegens het niet nakomen van artikel 10.1 van de koopovereenkomst. Haar schade bestaat uit inkomensverlies, verloren vakantie- en DI-dagen en pensioenschade. De kantonrechter heeft deze vordering ter hoogte van € 29.774,03 toegewezen.

De doorstarter voert drie grieven aan. Volgens de doortstarter kan niet de werkneemster, maar alleen de voedselbank een beroep doen op de bepaling uit de koopovereenkomst. Deze grief

faalt reeds op grond van de tekst van het beding, aangezien daarin is opgenomen dat het gaat om een derdenbeding en de werknemers in de overeenkomst zijn genoemd als derden voor wie het beding bedoeld is.

De tweede grief van de doorstarter is dat het boetebeding uit de koopovereenkomst aan schadevergoeding in de weg staat. Ook hier gaat het hof niet in mee. De boete is bedoeld als prikkel tot nakoming. Het boetebeding laat de kernverplichting ten opzichte van de werkneemster onverlet.

De derde grief ziet op de vaststelling van de schade. Hoewel er enkele rekenfouten worden geconstateerd door het hof faalt ook deze grief, omdat de klachten per saldo niet tot een lager schadebedrag leiden dan de kantonrechter heeft vastgesteld. Omdat de grieven worden afgewezen en er geen lager schadebedrag wordt toegewezen dan door de kantonrechter, komt het hof niet toe aan het door de werkneemster ingestelde voorwaardelijk incidenteel appèl.

H. Boven, oktober 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2843

Zaaknummer: 200.347.972

Rechters: A.S. Arnold, H.T. van der Meer en K.G.F. van der Kraats

Advocaten: B. Westerhout en J. Keizer

Wetsartikelen: 6:256 BW